

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

III. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců na náhradě nákladů řízení částku 10 364,50 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Tomáše Hlaváčka, advokáta.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 4. 9. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení výroku II. rozhodnutí uvedeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Ř. (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 1. 2017, čj. 457/2017-MURI/OSÚ/808, sp. zn. 35398/2016/Vy (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti společnosti A. (dále též jen „stavebník“) rozhodl o umístění stavby „RPC N., X – Přivaděč plynovodu R. včetně regulační stanice plynu, technické a dopravní infrastruktury“ na pozemcích p. č. st. X, X a X v katastrálním území Ch. u D. a na pozemcích p. č. X, X, X a X v katastrálním území R. u V. P. (dále jen „stavba“). Součástí stavby je regulační stanice plynu, VTL a STL přivaděč plynu, oplocení regulační stanice, areálové rozvody elektrické sítě, příprava datových rozvodů a účelová komunikace k regulační stanici. Týmž rozhodnutím byla současně povolena stavba regulační stanice plynu a účelové komunikace k ní.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí převzal odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ohledně souladu stavby s územně plánovacími dokumentacemi obcí P. a P., jejichž součástí jsou stavbou dotčená katastrální území. K odvolacím námitkám žalobců žalovaný uvedl, že v řízení byla k dispozici smlouva o zřízení služebnosti mezi společnostmi O. P. (dále jen „O. P.“) a stavebníkem vztahující se k pozemku p. č. X. Součástí žádosti stavebníka o vydání rozhodnutí byl souhlas společnosti O. P. prokazující právo stavby na pozemku p. č. X. Námitka zhoršení dopravní situace v místě je ošetřena podmínkou č. 24 na str. 8 prvostupňového rozhodnutí. Dále žalovaný s odkazem na § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dovodil, že pravomocné rozhodnutí upravující práva a povinnosti k nemovité věci je závazné i pro právní nástupce účastníků; ostatní vlastnictví k pozemkům vzniklo zápisem do katastru nemovitostí dne 26. 1. 2017.
3. Žalobci v žalobě tvrdí, že jsou (ve společném jmění manželů) výlučnými vlastníky pozemku p. č. X a podílu ve výši 1/9 k pozemku p. č. X v katastrálním území R. u V. P. a napadeným rozhodnutím byli dotčeni na svém vlastnickém právu k uvedeným nemovitým věcem a právu na příznivé životní prostředí a na ochranu zdraví souvisejícími s užíváním těchto nemovitých věcí. Žalobci jsou toho názoru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalovaný nepřihlédl k žalobci tvrzeným skutečnostem a dospěl na základě učiněných skutkových zjištění k nesprávnému právnímu posouzení věci.
4. Žalobci konkrétně poukazují na to, že napadeným rozhodnutím umístěná a povolená stavba pozemní komunikace se nachází na pozemku p. č. X, jenž je v podílovém spoluvlastnictví mj. obou žalobců. Původní komunikace na tomto pozemku byla navržena jako slepá obytná ulice zpřístupňující okolní rodinné domy, nemá proto parametry

průjezdne komunikace umožňující míjení vozidel, není projektována na zatížení pohybem těžké mechanizace a stavební techniky (je zhotovena ze zámkové dlažby). Žalovaný se nevyjádřil k hlavnímu odvolacímu důvodu, že stavebník nemá souhlas spoluvlastníků pozemku p. č. X se stavbou pozemní komunikace a jeho užíváním. Takový souhlas nelze dovodit ze smlouvy o zřízení věcného břemene uzavřené dne 12. 12. 2013 mezi právním předchůdcem spoluvlastníků tohoto pozemku (společností O. P.) a společností R. G. (dále jen „R. G.“). Touto smlouvou bylo zřízeno věcné právo toliko pro vedení a obsluhu plynového vedení, nikoliv ke zřízení dalších staveb na pozemku. Zřízení stavby na cizím pozemku vyžaduje souhlas jeho vlastníka, a to pro konkrétně vymezený záměr. Smlouvou ze dne 25. 3. 2016 pak zřídila společnost O. P. ve prospěch stavebníka služebnost cesty a služebnost inženýrské sítě (elektrické vedení nízkého napětí k plynovým zařízením, středotlakému plynovodnímu přívaděči, regulační stanici vysokotlakého a středotlakého rozvodu plynu na pozemku p. č. X). Tato smlouva neobsahuje souhlas s umístěním účelové komunikace na pozemku p. č. X a s napojením další komunikace na tento pozemek. Závěr stavebního úřadu o udělení souhlasu žalobců se stavbou není opřen o žádný důkaz. Jediným souhlasem založeným ve správním spisu je souhlas společnosti O. P. ze dne 23. 3. 2016 s předláždění části dlažby na pozemku p. č. X. Tento souhlas nebyl udělen žalobci, nýbrž jejich právní předchůdkyní, především však nesplňuje požadavky § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), neboť se nejedná o deklaraci práva provést stavbu založeného smlouvou ani o právo odpovídající věcnému břemenu. Skutečnost, že ani jedna z listin nedokládá právo stavebníka ke zřízení účelové komunikace, plyne též z plánovací smlouvy ze dne 24. 8. 2016, v níž je uvedeno, že účelová komunikace bude na pozemku p. č. X umístěna na základě budoucí smlouvy o zřízení služebnosti, z čehož plyne, že v srpnu 2016 stavebník nedisponoval souhlasem s umístěním stavby pozemní komunikace na pozemku. S těmito námitkami žalobců uplatněnými v odvolání se však žalovaný nevypořádal, jeho rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgány měly respektovat práva spoluvlastníků pozemku p. č. X a požadovat doložení jejich souhlasu s umístěním pozemní komunikace na tomto pozemku. K veřejnoprávnímu povolení stavby musí přistoupit i soukromoprávní titul, jenž však stavebník ve vztahu k pozemku p. č. X postrádá. Žalovaný tak vydal napadené rozhodnutí v rozporu s § 86 odst. 2 písm. a) a § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

5. Žalobci dále žalovanému vytýkají, že žádost stavebníka neposuzoval z hlediska § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Pokud vlastník komunikace nesouhlasí s připojením sousední nemovité věci k místní komunikaci, nelze připojení povolit. Hrozí, že napojením regulační stanice na účelovou komunikaci se tato komunikace, která je v soukromém vlastnictví, stane veřejně přístupnou a její vlastníci (mezi nimi též žalobci) nebudou moci ovlivnit vstup či vjezd třetích osob na tuto komunikaci. Žalobci tvrdí, že stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X není veřejně přístupnou účelovou komunikací, a snáší argumenty týkající se jednotlivých znaků definujících veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žalobci v odvolání namítli, že stavebník nemá zajištěno dopravní napojení stavby k pozemní komunikaci, neboť k pozemku, na němž se komunikace nachází, nemá oprávnění. Tím byla nastolena předběžná otázka ohledně druhu a kategorie pozemní komunikace a oprávnění stavby komunikace na pozemku p. č. X, kterou bylo nutno před rozhodnutím ve věci vyřešit deklaratorním rozhodnutím. Jelikož tato předběžná otázka nebyla stavebním úřadem ani žalovaným vyřešena, je napadené rozhodnutí nezákonné a nicotné.

6. Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 17. 10. 2017 k vlastní žalobě nijak nevyjádřil, toliko opsal část odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.
8. Žalobci v replice ze dne 18. 1. 2018 pouze shrnuli podstatu žaloby.
9. Ze správního spisu soud zjistil, že stavební úřad oznámením ze dne 9. 11. 2016 vyrozuměl účastníky o zahájení společného řízení ve věci vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu, jejíž součástí je stavební objekt 05.OI.03.01 – účelová komunikace k regulační stanici plynu. Z předložené projektové dokumentace (konkrétně ze souhrnné technické zprávy) plyne, že stavebním objektem 05.OI.03.01 je nová neveřejně přístupná účelová komunikace ke zpřístupnění regulační stanice plynu. Komunikace je částečně navržena jako prodloužení stávající obytné zóny (staničení 0,02665 km) a od staničení 0,02665 až do konce úseku jako účelová komunikace s krajnicí. Komunikace se nachází na pozemcích p. č. X a X. Dále je upřesněno, že komunikace se napojuje na stávající obratiště obytné zóny v místě navazujícího chodníku. Chodník bude rozebrán a předlážděn dlažbou vhodnou pro pojezd osobními automobily, resp. hasičským vozem. Výměna povrchu bude ukončena ve staničení 0,02665 km. Šířka prodloužené obytné zóny je 3 m. Dále komunikace pokračuje jako účelová komunikace jednopruhová obousměrná s oboustrannou krajnicí, na konci (u regulační stanice plynu) je navrženo obratiště pro servisní a požární vozidla; povrch komunikace bude proveden ze šterkodrti. Z celkového situačního výkresu a koordinačního situačního výkresu plyne, že stavba pozemní komunikace bude částečně umístěna na pozemku p. č. X (téměř podél celé hranice tohoto pozemku s pozemkem p. č. X), konkrétně od staničení 0,0 do staničení 0,02665 (úsek rozebrání stávající dlažby chodníku a její nahrazení zámkovou dlažbou) a též začátek navazující nové účelové komunikace (shodně viz situační výkres dopravního řešení). Podle projektové dokumentace mají být na pozemku p. č. X provedeny v návaznosti na výměnu povrchu terénní úpravy.
10. Součástí spisového materiálu je smlouva o zřízení služebnosti ze dne 25. 4. 2016, kterou vlastník pozemku p. č. X společnost O. P. zřídila ve prospěch společnosti A. a jejich právních nástupců služebnost cesty a služebnost inženýrské sítě k výše uvedenému pozemku. Služebnost cesty byla zřízena za účelem zajištění přístupu a příjezdu k sousednímu pozemku, na němž se má nacházet plynové zařízení. Služebnost inženýrské sítě spočívá v oprávnění umístit na pozemek elektrické vedení nízkého napětí k plynovým zařízením (středotlaký plynovodní přivaděč, regulační stanice vysokotlakého a středotlakého rozvodu plynu). Podle výpisu z katastru nemovitostí nebylo do katastru nemovitostí vloženo žádné právo podle této smlouvy. Dne 23. 3. 2016 udělila společnost O. P. jako vlastník pozemku p. č. X souhlas dle § 86 odst. 3 a § 110 odst. 2 stavebního zákona pro potřeby vedení územního, stavebního a navazujícího řízení. V souhlasu je uvedeno, že na pozemku p. č. X bude provedeno předláždění části dlažby pro zřízení občasného přístupu k nově budované regulační stanici na pozemku p. č. X a napojení elektro na stávající přípojkovou skříň. Smlouvou ze dne 5. 12. 2013 zřídila společnost O. P. jako vlastník pozemku p. č. X k tomuto pozemku ve prospěch společnosti R. G. jakožto vlastníka plynárenského zařízení uloženého v tomto pozemku věcné břemeno spočívající v právu zřídit a provozovat plynárenské zařízení a právu vstupovat a vjíždět v souvislosti se zřízením, stavebními úpravami, opravami a provozováním distribuční soustavy a plynovodních přípojek. Poloha plynárenského zařízení a rozsah věcného břemene jsou

vymezeny v geometrickém plánu. Věcné břemeno bylo vloženo do katastru nemovitostí, jak plyne z výpisu, který je součástí správního spisu.

11. Dne 1. 12. 2016 doručili žalobci stavebnímu úřadu námitky. Poukázali v nich na skutečnost, že přístup ke stavbě má být zajištěn přes neveřejnou komunikaci na pozemku p. č. X, která byla zbudována pouze pro potřeby vlastníků přilehlých rodinných domů a měla být průjezdná jen omezeně. Dne 7. 12. 2016 dojde k uzavření smlouvy, kterou se žalobci spolu s vlastníky ostatních rodinných domů stanou spoluvlastníky pozemku p. č. X, aby jim bylo zajištěno klidné bydlení a zachování stávající kvality života. Realizace stavby zvyšuje riziko, že neveřejná komunikace na pozemku p. č. X bude neoprávněně využívána třetími osobami a nadměrně zatěžována.
12. Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím stavbu umístil a povolil. K námitkám žalobců uvedl, že přípojka plynovodu má podle projektové dokumentace vést (včetně přístupu k regulační stanici) přes pozemek p. č. X, s vlastníkem tohoto pozemku i stavby na něm je sepsána smlouva o věcném břemenu. Regulační stanice plynu není stavbou, která by vyžadovala každodenní obsluhu, proto se předpokládá jen minimální dopravní zatížení. Stavební doprava bude realizována jinou přístupovou cestou (podmínka č. 23 a 24). Ke dni vydání rozhodnutí má stavební úřad potřebné podklady, a to souhlas se stavbou na cizím pozemku a smlouvu o zřízení služebnosti, tato práva by měla být známa i případným novým vlastníků pozemku p. č. X. Právo užívání komunikace na pozemku p. č. X pro údržbu a opravy je zajištěno, svým rozsahem nejde o nadměrné zatěžování. Komunikace na pozemku p. č. X není v současné době neveřejnou komunikací. Byla povolena stavebním povolením a zkolaudována. Z výpisu z katastru nemovitostí plyne, že na pozemku p. č. X je uzavřené věcné břemeno přístupu ve prospěch společnosti R. G. a právo zřídit a provozovat plynárenské zařízení včetně jeho příslušenství. Žádné další věcné břemeno není potřeba a je možné stavbu vybudovat s minimálním zásahem do pozemku a bez dalších věcných břemen. K uložení inženýrských sítí pod pozemní komunikaci se vyžaduje souhlas vlastníka komunikace a pozemků. Tím je společnost O. P., která dne 23. 3. 2016 souhlas udělila, a to jako vlastník pozemku p. č. X a dopravní a technické infrastruktury na tomto pozemku. V této souvislosti byla vydána smlouva o zřízení služebnosti.
13. Žalobci napadli prvostupňové rozhodnutí odvoláním, v němž uvedli, že se stavební úřad dostatečným způsobem nevypořádal s jejich námitkami, skutkový stav zjistil neúplně a dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávnému a neúplnému posouzení věci, jestliže dovedl existenci souhlasu se stavbou na cizím pozemku z obsahu smlouvy o zřízení věcného břemene. Touto smlouvou uzavřenou mezi společnostmi O. P. a R. G. bylo zřízeno věcné břemeno umožňující umístit na pozemek p. č. X plynárenské zařízení. Přesná poloha plynárenského zařízení a rozsah věcného břemene jsou vyznačeny v geometrickém plánu. Žalobci jakožto právní nástupci společnosti O. P. jsou vázáni smlouvou a povinností strpět omezení vlastnického práva v rozsahu této smlouvy, ovšem nejsou povinni strpět omezení nad rámec smlouvy, tedy v souvislosti se stavbou v rozsahu situace vyznačené v příloze prvostupňového rozhodnutí. Žalobci mají za to, že v souvislosti se zbudováním a umístěním stavby týkající se středotlaké přípojky a regulační stanice dojde ke změně stávajícího stavu zejména nadměrným užíváním komunikace zbudované na pozemku p. č. X, aniž by její vlastníci souhlasili s uložení inženýrských *(věta nedokončena – pozn. soudu)*.

14. Žalovaný výrokem II. napadeného rozhodnutí odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
16. Návrhu žalovaného na spojení této věci ke společnému projednání s věcí vedenou u téhož soudu pod sp. zn. 46 A 149/2017 soud nevyhověl, neboť žaloba ve věci sp. zn. 46 A 149/2017 směřuje proti výroku I. napadeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta odvolání dalších účastníků řízení pro opožděnost. V tomto řízení se tak bude posuzovat toliko včasnost podaných odvolání, výrok I. napadeného rozhodnutí netvoří jeden celek s prvostupňovým rozhodnutím, neboť jde o rozhodnutí toliko procesní povahy. Ačkoliv tedy obě žaloby směřují proti formálně témuž rozhodnutí, každá napadá jinou část jeho výroku, přičemž s ohledem na odlišnost okruhu posuzovaných otázek se tyto věci nehodí ke společnému projednání.
17. Soud předně uvádí, že podstatou žaloby je argumentace poukazující na skutečnost, že součástí stavby je zásah do pozemku p. č. X, aniž by stavebník disponoval soukromoprávním titulem opravňujícím jej k realizaci pozemní komunikace na cizím pozemku, a že stavebník nemá zajištěný přístup po pozemní komunikaci ke svému pozemku, na němž má být umístěna regulační stanice. Tyto námitky žalobci ve lhůtě stanovené pro uplatnění námitek v řízení před stavebním úřadem nevznесли. Námitky uplatněné v řízení před stavebním úřadem byly postaveny na tom, že v důsledku realizace regulační stanice bude do dané lokality zavlečena doprava, která stejně jako rizika plynoucí z vlastního provozu regulační stanice plynu sníží pohodu bydlení. V odvolání pak žalobci obecně poukázali na to, že k pozemku p. č. X bylo smluvně zřízeno věcné břemeno ve prospěch společnosti R. G., přičemž žalobci jsou povinni strpět omezení vlastnického práva k pozemku toliko v rozsahu vymezeném v geometrickém plánu, jenž je součástí smlouvy o zřízení věcného břemene. Žalobci se důvodně obávají, že umístěním stavby týkající se středotlaké přípojky a regulační stanice dojde ke změně stávajícího stavu, zejména v podobě nadměrného užívání komunikace na pozemku p. č. X, aniž by vlastníci tohoto pozemku udělili souhlas s uložením inženýrských sítí.
18. Soud tedy nejprve musel zvážit, zda se může věcně zabývat žalobními body, jimiž žalobci zpochybňují zákonnost napadeného rozhodnutí způsobem, který neuplatnili v řízení před správními orgány (jde přitom o otázky, které stavební úřad posuzuje ve společném řízení z úřední povinnosti). Východiskem pro zodpovězení této otázky je usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 – 62, podle něhož je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah přezkumné činnosti soudu nedopadá. To platí i v případě, že správní řízení je ovládáno zásadou koncentrace. Na tento právní názor pak Nejvyšší správní soud navázal v řadě dalších rozhodnutí, v nichž dovodil, že soud je povinen věcně se zabývat žalobním bodem uplatněným poprvé až v žalobě, a to přestože se v řízení před správními orgány uplatňuje zásada koncentrace, která v tomto správním řízení brání uplatňovat námitky po uplynutí

stanoveného okamžiku (viz rozsudky ze dne 30. 9. 2011, čj. 7 As 22/2011 – 85, ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 28/2011 – 78, ze dne 28. 6. 2012, čj. 5 As 46/2011 – 74, ze dne 6. 3. 2013, čj. 1 As 155/2012 – 141, ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 As 17/2013 – 25, ze dne 17. 4. 2014, čj. 7 As 38/2014 – 27, ze dne 4. 3. 2015, čj. 6 As 72/2014 – 88, a ze dne 3. 6. 2015, čj. 6 As 205/2014 – 26). Je nicméně třeba poukázat na to, že judikatura Nejvyššího správního soudu není jednotná, neboť v rozsudcích ze dne 18. 9. 2014, čj. 9 As 99/2014 – 17, a ze dne 8. 11. 2018, čj. 6 As 389/2017 – 25, tento soud dovodil, že v žalobě nelze uplatňovat námitky, jestliže nebyly vzneseny ve správním řízení ovládaném zásadou koncentrace do okamžiku, kdy nastaly účinky koncentrace řízení.

19. Soud se v nyní projednávané věci přidržel většinového proudu judikatury Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že je přípustné uplatnit poprvé v řízení před krajským soudem námitky zpochybňující zákonnost napadeného rozhodnutí, ačkoliv řízení před správními orgány je ovládáno zásadou koncentrace (§ 89 odst. 1 a § 112 odst. 1 a 2 stavebního zákona, užitě na základě § 94a odst. 2 téhož zákona, a § 82 odst. 4 správního řádu, užitý na základě § 192 odst. 1 stavebního zákona). Ve vztahu k argumentaci neuplatněné ve správním řízení ovšem nelze namítat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nebo jiné vady řízení (viz usnesení čj. 7 Afs 54/2007 – 62).
20. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobci spatřují nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že se žalovaný nezabýval hlavní odvolací námitkou, že stavebník nemá souhlas spoluvlastníků pozemku p. č. X s jeho užíváním a souhlas se stavbou. K tomu soud uvádí, že žalobci v námitkách uplatněných k záměru v řízení před stavebním úřadem námitku absence souhlasu vlastníka pozemku p. č. X se stavbou neuplatnili, což ostatně ani nemohli, neboť v době podání námitek byla vlastníkem zmíněného pozemku společnost O. P. V odvolání pak pouze obecně tvrdili, že rozsah věcného břemene zřízeného ve prospěch společnosti R. G. je dán geometrickým plánem, jenž je součástí smlouvy; nad jeho rámec nelze po žalobcích požadovat, aby strpěli omezení vlastnického práva. Z odvolací námitky, která je formulována nekonkrétně a ve svém důsledku nesrozumitelně, nelze dovodit, co konkrétně žalobci prvostupňovému rozhodnutí vytýkají. Neplyne z ní tvrzení, že smlouva o zřízení věcného břemene neskýtá dostatečný právní podklad pro umístění části nové pozemní komunikace na pozemek p. č. X ve spoluvlastnictví žalobců nebo pro užívání tohoto pozemku k přístupu na pozemek, na němž má být umístěna regulační stanice plynu. Nelze tedy žalovanému vytýkat, že se těmito aspekty blíže nezabýval a omezil se na konstatování, že součástí spisu je smlouva o zřízení služebnosti uzavřená mezi společnostmi O. P. a stavebníkem a dále souhlas společnosti O. P. prokazující právo stavby na pozemku p. č. X. Žalobci jistě mohou se správností argumentace žalovaného polemizovat a nesouhlasit, jejich tvrzení, že se žalovaný jejich dosti obecnou odvolací námitkou nezabýval, ovšem nemůže obstát.
21. Žalobci správním orgánům vytýkají, že věc neposuzovaly z hlediska § 10 zákona o pozemních komunikacích, jenž vyžaduje souhlasné stanovisko vlastníka komunikace s připojením sousední nemovitosti k místní komunikaci. Žalobci tvrdí, že v odvolacím řízení uplatnili námitku, že stavebník nemá k navrhovanému stavebnímu záměru zajištěno dopravní napojení na pozemní komunikaci, neboť k pozemní komunikaci, která by měla záměr napojovat, postrádá jakékoliv oprávnění. Z odvolání žalobců soud zjistil, že v něm není obsažena námitka výše uvedeného obsahu. Je tedy pochopitelné, že se žalovaný

v napadeném rozhodnutí s touto neexistující odvolací námitkou nevypořádal. K důvodům, proč nelze v řízení aplikovat § 10 zákona o pozemních komunikacích, viz bod 37 níže.

22. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání některé z odvolacích námitek, a proto se dále zabýval hmotněprávními námitkami žalobců, a to přestože byly poprvé uplatněny až v žalobě (viz bod 19 shora).
23. Žalobci tvrdí, že stavba pozemní komunikace napojující regulační stanici plynu na stávající pozemní komunikaci nacházející se na pozemku p. č. X má být zčásti realizována právě na tomto pozemku. Stavebníkovi přitom nesvědčí žádný soukromoprávní titul, jenž by ho opravňoval k provedení stavby pozemní komunikace na cizím pozemku, resp. k zásahu do stávajícího zpracování jeho povrchu.
24. Z projektové dokumentace předložené stavebnímu úřadu plyne, že na pozemku p. č. X ve spoluvlastnictví žalobců a dalších osob má být skutečně realizována část pozemní komunikace, a to dvojím způsobem: 1) rozebráním stávající dlažby chodníku a jejím nahrazením zámkovou dlažbou (od staničení 0,0 do staničení 0,02665) a 2) navázáním zcela nové pozemní komunikace (od staničení 0,02664 k hranici pozemků p. č. X a X).
25. Žalobcům je třeba dát za pravdu v tom, že stavební činnost, ať již spočívá ve výměně stávajícího chodníku, nebo vybudování zcela nové pozemní komunikace, na cizím pozemku nelze provést, aniž by k tomu stavebníkovi svědčil soukromoprávní titul. Existenci takového titulu je třeba v územním řízení i stavebním řízení prokázat (v rozsahu stavebního objektu 05.OI.03.01 – účelová komunikace k regulační stanici plynu bylo rozhodováno nejen o umístění stavby, ale též o jejím povolení). Ve společném řízení je třeba s ohledem na § 94a stavebního zákona předložit doklady a záměr posoudit ve stejném rozsahu, který zákon stanoví pro územní řízení a stavební řízení. V územním řízení je třeba předložit doklady prokazující vlastnické právo stavebníka k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, nebo smlouvu či doklad o právu provést stavbu na pozemku, na němž má být záměr uskutečněn, přinejmenším však souhlas vlastníka pozemku či stavby s provedením záměru [§ 86 odst. 2 písm. a) a odst. 3 stavebního zákona]. Ve stavebním řízení je pak třeba předložit doklad prokazující vlastnické právo stavebníka nebo právo založené smlouvou provést stavbu anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě [§ 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Je tedy zřejmé, že ve stavebním řízení nepostačuje oproti územnímu řízení předložit toliko souhlas vlastníka pozemku s provedením stavby, neboť ten neprokazuje existenci věcného práva ani obligačního práva. Je třeba prokázat, že stavebníkovi svědčí věcnoprávní nebo obligační titul k provedení konkrétního záměru na pozemku.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2017, čj. 4 As 180/2017 – 54, k § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona uvedl: „Citované ustanovení stavebního zákona ukládá stavebníkovi povinnost prokázat své právo provést stavbu na dotčeném pozemku, pokud je není možné ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem. Už z této podmínky je zřejmé, že právo provést stavbu nemusí být evidováno v katastru nemovitostí, a nemůže se tedy jednat pouze o právo stavby (chápané jako institut soukromého práva), popř. o jiné věcné právo evidované v katastru nemovitostí. V případě dokladu prokazujícího právo založené smlouvou provést stavbu podle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona se bude zásadně jednat o 'doklad prokazující uzavření smluvního vztahu, tj. soukromoprávní dohodu mezi stavebníkem a vlastníkem předmětné nemovitosti, na které má být záměr proveden, přičemž předmětem smlouvy musí být založení práva provést konkrétní, tj. jednoznačně specifikovanou stavbu.' (viz

Macháčeková a kol. Stavební zákon, 2. vydání. C. H. Beck 2013. s. 543 – 552). Může se tedy jednat např. o nájemní smlouvu, na základě které je nájemce oprávněn provést v pronajaté části stavby např. stavební úpravy nebo udržovací práce apod. (viz MALÝ, Stanislav. Stavební zákon: Komentář. Wolters Kluwer 2007. §§ 86, 110), lze si představit i smlouvu nepojmenovanou. Nájemní smlouva se obligatorně nezapisuje do katastru nemovitostí (pouze 'požádá-li o to vlastník nebo nájemce se souhlasem vlastníka') a ostatní smlouvy se do něj nezapisují vůbec [viz § 11 odst. 1 písm. q) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí]. Podstatné je, že předmětem stavebního řízení je realizace určité stavby nebo jiného stavebního záměru. Žádost o vydání stavebního povolení podle § 110 stavebního zákona podává stavebník, který nemusí mít k dotčenému pozemku nebo stavbě vlastnické, ani jiné věcné právo [srov. definice stavebníka v § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona a § 109 stavebního zákona]. Výklad zastávaný stěžovatelem, který by vyžadoval, aby stavebník byl nositelem vlastnického práva nebo práva k věci cizí k dotčenému pozemku nebo stavbě, by byl proti smyslu koncepce stavebního řízení ve stavebním zákoně. Ve vztahu k právu stavby je také třeba připomenout, že do 31. 12. 2013 úprava práva stavby v českém právním řádu neexistovala, zatímco stavební zákon včetně dotčeného § 110 nabyl účinnosti k 1. 1. 2007. V souvislosti s účinností občanského zákoníku z roku 2012 přitom nebylo dotčené ustanovení nijak novelizováno. Nelze tedy dovozovat provázanost § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona s § 1240 občanského zákoníku nejen z pohledu systematického a teleologického, ale ani z pohledu historického. S ohledem na výše uvedené lze připustit doložení práva realizovat stavbu i na základě inomínatní smlouvy podle § 1746 odst. 2 občanského zákoníku, jak je tomu v posuzovaném případě. Ze smlouvy je zřejmé, že jejím předmětem je realizace práv vyplývajících z územního rozhodnutí a stavebního povolení vydaného ve prospěch města České Budějovice, tj. realizace stavby vymezené v této smlouvě, která byla předmětem dotčených rozhodnutí. Z hlediska požadavků § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona se jedná o dostatečný doklad práva stavebníka provést stavbu na dotčeném pozemku, jelikož její předmět je konkrétně vymezen a nevyvolává pochybnosti o společném úmyslu smluvních stran, tj. oprávnění přebírajícího (stavebníka) realizovat dotčenou stavbu na pozemku předávajícího.“

27. Smlouva o zřízení věcného břemene uzavřená mezi společnostmi O. P. a R. G. ani smlouva o zřízení služebnosti uzavřená mezi stavebníkem a společností O. P. nezakládá stavebníkovi právo provést stavbu na cizím pozemku, resp. vyměnit stávající chodníkovou dlažbu a nahradit ji zámkovou dlažbou. Pouze v souhlasu ze dne 23. 3. 2016 tehdejší vlastník pozemku p. č. X vyslovil souhlas s realizací stavby (konkretizované jejím označením a odkazem na projektovou dokumentaci), přičemž výslovně potvrdil, že si je vědom toho, že na pozemku bude provedeno předložení části dlažby za účelem zřízení občasného přístupu k regulační stanici na pozemku p. č. X. Souhlas byl vydán pro účely územního řízení i stavebního řízení. Souhlas lze považovat za dostatečný podklad pro vydání územního rozhodnutí, neboť to výslovně připouští § 86 odst. 3 stavebního zákona. V daném případě, jelikož bylo vedeno společné řízení, bylo třeba předložit doklad, jenž by vyhovoval též § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Jak soud dovodil shora, ve stavebním řízení nepostačuje předložit souhlas vlastníka pozemku s provedením stavby na jeho pozemku, nýbrž je třeba předložit doklad o existenci věcného práva nebo obligačního práva, které umožňuje stavebníkovi postavit stavbu na pozemku, resp. upravit stávající povrch pozemku, pokud není toto právo zapsáno v katastru nemovitostí (viz Průcha, P., Gregorová, J. a kol. Stavební zákon. Praktický komentář podle stavu k 1. 1. 2017. Praha: Leges, 2017, § 110). Typicky jde o smlouvu zakládající věcné nebo obligační právo (třeba i smlouvu inomínatní), rozhodnutí soudu o určení práva k pozemku apod. Jednostranné

prohlášení vlastníka pozemku, jímž tento vlastník vyjadřuje souhlas se stavbou, takovýmto dokladem není. Ačkoliv tento souhlas dokládá, že právní předchůdkyně žalobců neměla ke stavbě námitky a souhlasila se zásahem do pozemku p. č. X, nemá žádnou vypovídací hodnotu o obsahu právního vztahu mezi vlastníkem pozemku a stavebníkem. Ze souhlasu ze dne 23. 3. 2016 nelze seznat, zda vychází z nějakého soukromoprávního vztahu, neboť z něho plyne výslovně pouze to, že jde o souhlas pro účely řízení dle stavebního zákona (souhlas procesního charakteru), nikoliv že jeho účelem je založit jakýkoliv soukromoprávní vztah (ostatně jde toliko o jednostranný úkon, jenž sám o sobě nedokáže založit žádný právní vztah). Jelikož nebyl v řízení předložen doklad o právu provést stavbu založeném smlouvou nebo věcným břemenem či jiným věcným právem, není možné posoudit, do jaké míry je projev vůle právní předchůdkyně žalobců vyjádřený v souhlasu ze dne 23. 3. 2016 právně závazný, tedy zda lze přihlédnout ke změně stanoviska vlastníků pozemku p. č. X, k němuž došlo v průběhu správního řízení v důsledku převodu vlastnického práva k tomuto pozemku. Závěr žalovaného o vázanosti žalobců souhlasem uděleným společností O. P. opřený o § 73 odst. 2 správního řádu je nepodložený, neboť ani správním orgánům nemůže být nic známo o charakteru práva, z něhož „procesní“ souhlas ze dne 23. 3. 2016 vychází.

28. Soud tedy uzavírá, že stavebník nepředložil k žádosti doklad ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, výrok II. napadeného rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí (ve výroku II. týkajícího se vydání stavebního povolení) jsou nezákonné. To je důvod pro jejich zrušení dle § 78 odst. 1 s. ř. s.
29. Žalobci dále napadají rozhodnutí žalovaného z toho důvodu, že k napojení stavby má sloužit stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X, která však není veřejně přístupnou účelovou komunikací a k jejímuž užívání nesvědčí stavebníkovi ani soukromoprávní oprávnění.
30. Podle § 111 odst. 1 písm. c) užitého na základě § 94a odst. 4 stavebního zákona je stavební úřad povinen posoudit, zda je zajištěn příjezd ke stavbě. Z toho plyne, že stavební úřad je povinen *ex officio* posoudit otázku, zda je zajištěn příjezd ke stavbě, a to nejen z hlediska faktického, ale též z hlediska právního.
31. V nyní posuzované věci má být příjezd ke stavbě regulační stanice plynu zajištěn po pozemní komunikaci na pozemku p. č. X, která není a ani nikdy nebyla ve vlastnictví stavebníka. Stavební úřad tedy měl posoudit nejen technické parametry napojení stavby na pozemní komunikaci, ale též existenci oprávnění svědčícího stavebníkovi užívat stávající pozemní komunikaci na pozemku p. č. X. Toto oprávnění může mít obecně dvojitý charakter, a to buď soukromoprávní (zde lze pak rozlišovat věcněprávní a obligační oprávnění), nebo veřejnoprávní v podobě institutu obecného užívání dle § 19 zákona o pozemních komunikacích.
32. Ve správním řízení byly předloženy dvě smlouvy, jimiž bylo zřízeno věcné břemeno, resp. služebnost, umožňující oprávněnému z věcného břemene (služebnosti) užívat pozemek p. č. X k chůzi a jízdě. Smlouva ze dne 5. 12. 2013 uzavřená mezi společnostmi O. P. a R. G. sice opravňuje společnost R. G. vstupovat a vjíždět na pozemek p. č. X, ovšem pouze v souvislosti se zřízením, stavebními úpravami, opravami a provozováním distribuční soustavy a plynovodních přípojek. Tato smlouva se vztahuje, jak zřetelně plyne z příloženého geometrického plánu, pouze na plynovodní přípojky umístěné na pozemku p. č. X, které připojují k plynovodní soustavě rodinné domy nacházející se na pozemcích

sousedících s tímto pozemkem. Věcné břemeno zřízené touto smlouvou se nevztahuje na stavbu regulační stanice plynu na pozemku p. č. X, nelze z něho proto dovozovat, že by opravňovalo společnost R. G. užívat pozemek p. č. X k přístupu k regulační stanici plynu. Smlouva o zřízení služebnosti uzavřená dne 25. 4. 2016 mezi společnostmi O. P. a stavebníkem sice zřizuje služebnost cesty k pozemku p. č. X za účelem zajištění přístupu a příjezdu k „plynovým zařízením na sousedním pozemku“ zajišťujícím napojení připravovaného souboru staveb v obci P. plynem. Jak ovšem plyne z výpisu z katastru nemovitostí, nebyla tato služebnost vložena do katastru nemovitostí, tedy nevznikla (§ 1262 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Souhlas ze dne 23. 3. 2016 nepovoluje stavebníkovi užívat pozemek p. č. X k přístupu k regulační stanici plynu na pozemku p. č. X.

33. Jelikož v řízení nebyla předložena žádná listina prokazující existenci soukromoprávního titulu k užívání pozemku p. č. X stavebníkem (či budoucím provozovatelem regulační stanice plynu), bylo zapotřebí zabývat se tím, zda má stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X charakter veřejně přístupné komunikace. Žalobci od počátku poukazovali na to, že komunikace byla konstruována tak, že má sloužit pouze vlastníkům rodinných domů přiléhajících k této komunikaci, tedy že je má zpřístupnit vzhledem k síti pozemních komunikací. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se nejedná o neveřejnou komunikaci, neboť byla povolena stavebním povolením a její užívání bylo povoleno kolaudačním souhlasem. Stavební úřad se nezabýval tím, do jaké kategorie je tato zkolaudovaná pozemní komunikace zařazena, tedy zda se jedná o místní komunikaci (o zařazení pozemní komunikace do této kategorie rozhoduje silniční správní úřad dle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Součástí správního spisu je stavební povolení Městského úřadu Ř. ze dne 25. 10. 2010, čj. 48264/2010-MUR/OSHT, a kolaudační souhlas téhož úřadu ze dne 10. 9. 2012, čj. 48264/2010-MUR/OSHT, které se vztahují ke stavbě pozemní komunikace na pozemku p. č. X. Z nich výslovně neplyne, o jakou kategorii pozemní komunikace se má jednat, z podmínky č. 23 stavebního povolení lze dovodit, že se jedná o účelovou komunikaci. O zařazení pozemní komunikace do kategorie účelové komunikace se žádné rozhodnutí nevydává. Na rozdíl od místní komunikace nemusí být účelová komunikace veřejně přístupná (srov. § 6 odst. 1 a § 7 zákona o pozemních komunikacích). Účelová komunikace je veřejně přístupná tehdy, jsou-li kumulativně splněna čtyři kritéria, která vyplývají z § 7 zákona o pozemních komunikacích (zřetelnost cesty v terénu a skutečnost, že spojuje nemovitost s ostatními pozemními komunikacemi), nebo byla dovozena soudní praxí (souhlas vlastníka s užíváním cesty veřejností a nezbytná komunikační potřeba, k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. 5 As 140/2014 – 85). Naproti tomu pro určení toho, zda je účelová komunikace veřejně přístupná, či nikoliv, je zcela nerozhodné, že byla postavena na základě pravomocného stavebního povolení a je užívána v souladu s kolaudačním souhlasem. Charakter účelové komunikace jako veřejně přístupné vyvěrá výlučně z toho, zda splňuje definiční znaky dle § 7 zákona o pozemních komunikacích, mezi něž nepatří vydání jakéhokoli rozhodnutí.
34. Stavební úřad ani žalovaný se však výše uvedenými kritérii definujícími veřejně přístupnou účelovou komunikaci nezabývali, a to přestože tak měli činit z úřední povinnosti a přestože žalobci zmiňovali uzavřenost okruhu uživatelů pozemní komunikace.
35. K tomu soud doplňuje, že ačkoliv spor o existenci veřejně přístupné účelové komunikace může s definitivní platností posoudit toliko silniční správní úřad v řízení dle § 142

správního řádu, neznamená to, že by si tuto předběžnou otázku nemohl vyřešit stavební úřad sám. Podle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu může dát stavební úřad podnět silničnímu správnímu úřadu k vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu o charakteru pozemní komunikace, ovšem písm. c) téhož ustanovení připouští, aby si o předběžné otázce učinil stavební úřad úsudek sám. Aby si nicméně mohl stavební úřad o této otázce sám učinit úsudek, musel by se zabývat výše uvedenými definičními znaky veřejně přístupné účelové komunikace.

36. Rozhodnutí žalovaného i stavební úřadu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány se vůbec nezabývaly skutkovými okolnostmi rozhodnými z hlediska posouzení veřejné přístupnosti stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X. Závěr, že nejde o neveřejnou komunikaci, opřel stavební úřad o skutečnosti právně nevýznamné a žalovaný tyto úvahy nekorigoval. Správní orgány ke skutečnostem rozhodným z hlediska posouzení naplnění znaků veřejně přístupné účelové komunikace neprovedly žádné dokazování, jejich rozhodnutí tak vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Za této situace se soud nemohl zabývat otázkou, zda je pozemní komunikace na pozemku p. č. X veřejně přístupnou účelovou komunikací [a tedy zda je zajištěn příjezd ke stavbě ve smyslu § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona], neboť by tím jednak zcela nahradil činnost správních orgánů, které byly povinny se touto otázkou zabývat i bez námítky účastníků řízení, jednak by to vyžadovalo rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování, což překračuje limity přípustného doplnění dokazování v soudním řízení správním [§ 77 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Ani skutečnost, že soud připustil k věcnému posouzení žalobní bod, jenž nemá předobraz v žádné z námitek uplatněných žalobci ve správním řízení, neznamená, že by měl soud v tomto rozsahu nahradit činnost správních orgánů (viz rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2014, čj. 7 As 38/2014 – 27). Tyto vady řízení (nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů a nedostatečně zjištěný skutkový stav), kterými je zatíženo nejen řízení o odvolání, ale též řízení před stavebním úřadem a k nimž je soud povinen přihlédnout i bez námítky, neboť brání přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně uplatněného žalobního bodu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84), jsou důvodem pro zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nelze nicméně přisvědčit žalobcům v tom, že by napadené rozhodnutí či prvostupňové rozhodnutí bylo nicotné. Nicotnost rozhodnutí způsobují pouze tak závažné vady, že formálně vydané rozhodnutí nelze za rozhodnutí vůbec považovat. Nesprávný postup správního orgánu, jenž měl pravomoc projednat žádost stavebníka a byl k tomu i věcně příslušný, nelze považovat za vadu, která by vyvolala nicotnost rozhodnutí.
37. Žalobci dále namítli, že se správní orgány nezabývaly tím, zda jsou splněny podmínky § 10 zákona o pozemních komunikacích k připojení sousední nemovité věci k pozemní komunikaci. Tento žalobní bod není důvodný. V daném případě jde o připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci, nikoliv o připojení dvou pozemních komunikací k sobě. Toto připojení, je-li přímé (jako v posuzované věci), není účelovou komunikací (§ 10 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích). Povolení k připojení sousední nemovitosti k pozemní komunikaci se ovšem vydává pouze tehdy, jde-li o připojení k dálnici, silnici nebo místní komunikaci [§ 10 odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích]. V daném případě se nicméně nejedná o připojení k žádnému z těchto druhů pozemních komunikací, nýbrž k účelové komunikaci. V takovém případě se povolení dle § 10 zákona o pozemních komunikacích nevydává, není tudíž třeba zjišťovat stanovisko vlastníka pozemní komunikace (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad

Labem, pobočky v Liberci, ze dne 11. 10. 2010, čj. 59 Ca 89/2009 – 61). Připojení staveb na účelovou komunikaci posuzuje stavební úřad z hledisek vymezených v § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Podle tohoto ustanovení se stavba umísťuje podle jejího druhu a potřeby tak, aby bylo umožněno její napojení na pozemní komunikaci. Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky. Z toho plyne, že pro účely § 23 výše uvedené vyhlášky je stanovisko vlastníka komunikace nerozhodné.

38. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí ve výroku II, a to dílem pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nedostatečně zjištěný skutkový stav dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., dílem pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou řízení i nezákonností je zatíženo i prvostupňové rozhodnutí, zrušil soud na základě § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. Soud rozhodl o žalobě bez jednání na základě § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto jim náleží náhrada nákladů řízení. Společné náklady žalobců zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH, neboť zástupce žalobců je společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a tato právnická osoba je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Odměna za zastupování dvou účastníků za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 12 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)] činí 9 920 Kč. Sepsí repliky není účelným úkonem právní služby, neboť žalobci jí reagovali na vyjádření k žalobě, které sestávalo toliko z opsaného odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sami k věci nic nového neuvedli ani neprohloubili svoji argumentaci. Dotaz na stav řízení ze dne 5. 9. 2018 ani návrh na určení lhůty k provedení úkonu ze dne 2. 1. 2019 nelze považovat za úkony ve věci samé ani za procesní návrhy, které by bylo možné připodobnit úkonům dle § 11 odst. 1 a 2 advokátního tarifu. Za tyto úkony tedy soud žalobcům náhradu nepřiznal. Náhrada hotových výdajů činí za 2 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) celkem 600 Kč. Náhrada DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 10 520 Kč, tj. 2 209 Kč (zaokrouhleno podle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů). Náklady na zastoupení advokátem tak činí celkem 12 729 Kč, na každého ze žalobců připadá částka 6 364,50 Kč. Každý ze žalobců dále vynaložil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku soudních poplatků. Každý ze žalobců tak má právo na náhradu nákladů ve výši 10 364,50 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobců, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

41. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jim nějaké náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu